

**LIVIU MĂRGHITAN, IOAN MITREA, MEMBRII ACADEMIEI
ROMÂNE DIN JUDEȚUL BACĂU, EDITURA VICOVIA, BACĂU,
2008, 192 P.**

În anul sărbătorii a șase secole de la prima mențiune certă a orașului Bacău, în documentul dat de către domnitorul Alexandru cel Bun la 6 octombrie 1408, sub egida Filialei Bacău a Societății de Științe Istorice din România și a Fundației Cultural-Științifice „Iulian Antonescu”, cu sprijinul financiar al unor generoși sponsori, a apărut lucrarea **Membrii Academiei Române din județul Bacău**, datorată istoricilor Liviu Mărghitan și Ioan Mitrea.

Autorii, colegii de generație și prieteni de câteva decenii, cunoscuți arheologi și specialiști în istoria veche, au făcut un efort lăudabil pentru realizarea acestei lucrări care răspunde așteptărilor marelui public și se adresează îndeosebi tinerilor elevi și studenți aflați la vârsta căutărilor unor modele de viață.

Fără pretenția de a aduce lucruri inedite autorii, bazați pe o bibliografie cuprinzătoare, după o scurtă prezentare a istoriei Academiei europene din antichitate până azi, insistă asupra constituirii Academiei Române, instituție cultural-științifică de cel mai înalt prestigiu în societatea românească din ultimii 142 de ani.

Nucleul și scopul principal al lucrării îl constituie prezentarea celor 27 de băcăuani care au intrat sub cupola Academiei Române în calitate de membrii corespondenți, membrii titulari și membrii de onoare.

În prezentarea „nemuritorilor” din județul Bacău, trecuți în ordinea anului de naștere, autorii au avut în vedere nu numai cei 24 de savanți originari din localitățile actualului județ Bacău, ci și patru „fii adoptivi”. Doi dintre ei, frații Ion și Nicolae Ionescu, deși născuți la Roman și-au legat numele de „ferma-model” de la Brad (de unde și numele de Ion Ionescu de la Brad) și amândoi, trecând la cele veșnice, au fost înmormântați în necropola familiei Isăceștilor și Ioneștilor din jurul schitului Brad, topindu-se în pământul plaiurilor băcăuane. Alți doi academicieni sunt „fii adoptivi” ai județului Bacău prin faptul că au ascendență băcăuană. Svantul George Emil Palade, primul român laureat al Premiului Nobel, născut la Iași, are ascendență băcăuană prin strămoșii săi care au locuit la Făghieni – Bacău și tatăl său care s-a născut la Motoșeni – Bacău. Ascendență băcăuană are și ing. Radu I. Popescu-Zeletin, membru de onoare din străinătate al Academiei Române, prin tatăl său, academicianul Ion Popescu-Zeletin, născut în satul Buda, com. Răchitoasa-Bacău, silvicultor de valoare mondială.

Este important de reținut că doi dintre băcăuani au fost membrii fondatori ai Academiei Române, respectiv V. Alecsandri și N. Ionescu.

Cei 27 de băcăuani care au intrat „sub cupola” Academiei Române, prin specialitatea lor, au acoperit aproape toate domeniile vieții cultural-științifice, reflectate în structurile înaltului for academic. Ar mai trebui semnalat că dintre cei 27 de academicieni băcăuani, 13 s-au născut în mediul rural și 14 în mediul urban. Comparativ cu alte județe ale țării, Bacăul a dat un număr important de oameni de cultură și știință care au făcut parte din Academia Română, situându-

se în a treia categorie de județe, respectiv la mijlocul unui clasament neoficial, care au între 21-30 de academicieni.

Din medalioanele realizate rezultă că aproape toți băcăuanii care au avut onoarea să intre în Academia Română sunt savanți de importanță națională și mulți de anvergură internațională.

Mulți academicieni băcăuani pe lângă faptul că au fost activi în secțiunile de specialitate, au îndeplinit și alte importante demnități în cadrul Academiei Române. Astfel, mulți au fost președinți de secțiuni științifice, precum V. Alecsandri, V. Pârvan, I. Simionescu, I. Gheorghiu și Gh. Vrănceanu. Cinci au fost vicepreședinți ai Academiei, respectiv N. Ionescu, I. Simionescu, V. Pârvan, I. Gheorghiu și Gh. Vrănceanu. Savantul V. Pârvan a fost și Secretar General al Academiei, iar savantul I. Simionescu a deținut și înalta funcție de președinte al Academiei Române.

Patru dintre academicienii băcăuani au avut șansa, până acum, să-și prezinte Discursul de recepție. Aceștia au fost: I. Simionescu, Radu Rosetti, V. Pârvan și C. Drâmbă. Unul dintre discursurile de recepție cele mai frumoase, considerate un model, a fost ținut de V. Pârvan, în 1914, pe care autorii cărții de față, în mod justificat, l-au inclus într-o anexă la medalionul consacrat academicianului băcăuan V. Pârvan.

Cartea prezentată de cei doi autori este o carte deschisă. Se pot aduce completări și adăuga noi nume. Este posibil să fi rămas în afară vreun nume de academician, declarat membru de onoare sau membru post-mortem în ultimii ani, de care autorii să nu fi avut cunoștință. Inevitabil s-au strecurat și câteva greșeli de tipar, însă valoarea demersului este incontestabilă și acest aspect trebuie apreciat. În fapt această parte pozitivă a lucrării rămâne.

Desigur că în bunul obicei românesc, de a cultiva reproșul, se va găsi câte unul care, pentru lacunele pomenite, să declanșeze adevărate procese de intenție, să aducă acuze pătimașe și veninoase, sperând ca astfel să iasă el în evidență.

Cititorii de bună credință, și din fericire aceștia sunt majoritari, sunt convinși că eventualele lacune sau greșeli, inclusiv de tipar, pot fi eliminate la o ediție viitoare, pe care probabil autorii o au în vedere.

Apreciem că lucrarea tipărită la Tipografia Docuprint Bacău în condiții grafice foarte bune, apărută la Editura Vicovia Bacău, este importantă, necesară, răspunzând realmente unor așteptări.

Este important să menționăm că autorii nu au fost remunerați pentru efortul lor. Ei s-au ocupat nu numai de realizarea lucrării, ci și de atragerea unor sponsori și donatori. Atât autorii cât și sponsorii, donatorii, conducerea editurii și tipografiei au făcut această carte din dorința de a oferi cititorilor o lucrare de larg interes despre marile personalități ale județului nostru care au avut șansa și cinstea să ne reprezinte pe noi, băcăuanii, în cel mai înalt for cultural-științific al țării – Academia Română.

Elena Artimon